

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide «Danica» dan poprej.

Tečaj LI.

V Ljubljani, 21. oktobra 1898.

List 42.

Sprejmi, o Gospod!

Kar si močij Gospod mi dal,
Že zdavnaj sem Ti daroval.
A danes spet Ti jih posvetim,
Da ž njimi vedno Te častim.

Oj sprejmi srce, dušo in telo.
Naj Tvoje vse na veke bo.
Razum, spomin in volja vsa
Podvrže Tebi naj se iz srca.

D. G.

Posvečenje nove cerkve sv. apostola Pavla

v Pribolju 16. oktobra 1898.

Rajska sreča zažarela
Je župniji Priboljski,
Kar je dolgo pozelela,
Tisto danes se vrši:
Se leskeče cerkev nova
Ko nevesta Jezusa.
Ker prekrasnega je snova.
In je vsa okinčana.

Že je došla ura sveta
Posvečenja cerkvice;
Ljubi Jezus ji obeta
Naseliti tukaj se.
Oj, le pridi, Jezus mili!
Sprejmi jo za svojo last,
Nas tolaži v vsaki sili,
In preženi hudo strast.

Milostljivi knez ljubljeni!
Jim bi se zahvalili,
Da v ljubezni so iskreni
Cerkve nam posvetili;
Ljubi Bog, nebeški oče!
Svojo jim pomoč naj da,
Da jim bode še mogoče
Delati za Jezusa.

Bodi tudi srčna hvala
Še gospodu župniku!
Vaša roka darovala
Vse je v slavo Jezusu.
Mnogo truda ste imeli
Pri nabiranju darov;
Dosti žrtve ste trpeli
Za ta božji tempel nov.

Vsem obilnim dobrotnikom
Naj prisrčna hvala bo,
In ljubljnim pomočnikom
Bog čbilno plačaj to:
Iz mogočne svoje roke
Ljubo zdravje daj vam Bog.
Tudi vaše še otroke
Naj ohrani vseh nadlog.

Ti o Jezus! pa prebivaj
Tu med nami za vselej;
Svoje milosti razlivaj
Na ta sveti, božji kraj.
Nam odganjaj vse krivice
In skušnjave satana;
Nam obriši vse solzice
Tega revnega sveta.

* * *

Daj pobožno nam živeti,
Da skušnjave zmagamo;
Daj nam sveto še umreti,
Da v nebesa dojdemo:
Tam ti bomo čast dajali —
To bo naš veseli raj —
Pri Mariji radovali
Bomo se na vekomaj.

Simon Gaberc.

Recimo dve tri o popolnosti.

(Dalje.)

Ako hočemo, da nam zrno vspeva na polju, moramo najprvo odpraviti plevel in iztrebiti trnje; pobrati moramo tudi kamenje; ker sicer, pravi Kristus, bodo prvi zadušili seme, a kamenje odtegnilo bode semenu potrebno vlago. Tudi izbrano seme kreposti ne more rasti na polju srca našega, dokler ne izrujemo korenine pregreh in škodljivih strastij in dokler ne odpravimo vseh pregreškov, koji malo na malo srce naše naredi bolj trdo, nego-li je kamenje. Lepo piše v tem pogledu sv. Bernard: Krepost ne more rasti v društvu z grehom. Če hočeš, da cvete prva, izginiti mora greh. Odpravi, kar je pregrešnega, in hitro vspevalo bode, kar je izveličavno in krepostno. Koristilo ti bode vse, kar bodeš odvzel poželenju. Čistimo tedaj, pravi naš cerkveni učitelj, srce svoje, ako hočemo, da v njem cvete krepost.

Sveti Avguštin pravi: „Pomanjšanje poželjivosti je pomnoženje ljubezni; popolnost pa je, kjer ni poželjivosti.“ „*Augmentum enim caritatis est diminutio cupiditatis; perfectio vero nulla cupiditas*“. In ako hočeš, prijazni bralec, srce svoje pripraviti do take čistosti, nimaš boljšega pripomočka, nego-li je večkratno izpraševanje vesti, pri kojem se od srca kesaš grehov svojih in tudi napraviš trden sklep poboljšanja. Kedor tedaj želi, da bi v srcu njegovem cvele rdeče rože ljubezni, lilije čistosti, vijolice ponižnosti in spokornosti, in cvetlice vseh kreposti, ta naj prav marljivo vrši izpraševanje vesti.

Ne bode ga stalo odveč vsak dan nekoliko časa žrtvovati v ta vzvišeni namen, vsaj so celo stari pagani vsak dan vršili tako izpraševanje v svrhu, da bi se poboljšali. Tako zapoved dal je učencem svojim slavni Pitagora. Ciceron pripoveduje o sebi, da se je vsak večer izpraševal, kaj je tisti dan govoril, kaj slišal in kaj delal, „*Pythagoreorum more, exercendae memoriae gratia quid quotidie dixerim, audierim, egerim, commemorare vesperi*“ (de senectute). Tudi Seneca izpoveduje sam o sebi tako sodbo; in če je opazil, da je v kateri koli stvari pogrešil, rekel je sam sebi: danes ti odpustim, a glej, da nikdar več ne padeš. In če so to delali stari pagani iz same ljubezni do modroslovja, koliko bolj dolžni smo mi kristjani storiti kaj takega zato, da bi dopadli Bogu s čistim srcem, da bi dosegli nadnaravno popolnost, in da bi kedaj dosegli dobrote, ki so popolnim pripravljene nad zvezdami.

Imamo pa še drug vzrok, kojega pa stari modrijani niso poznali, koji pa nam mora biti poznan, ker imamo luč sv. vere. In ta je: če se bomo večkrat sami sebe in to natančno izpraše-

vali, odtegnili se bomo strogi sodbi pred sodnim stolom božjim, kajti apostol pravi, če se bomo sodili sami sebe, ne bomo sojeni od Boga. „*Quod si nosmetipsos dijudicemus non utique indicemus*. (I. Corinth. cap. 12. 31.) Čitatelj bogoljubni! premisli, kako strašna bo sodba božja; kako stroga bo kazen, koja se nam bode narekovala! Ako to resnobno premišljuješ, gotovo bodeš sklenil ne samo vsak dan, ampak tudi večkrat na dan obaviti izpraševanje vesti.

Kakor nas uči sv. Ignacij, obstoja izpraševanje vesti iz pet delov. Pred vsem predstavi si prav živo Boga, moli ga ponižno in zahvali se mu za vse zlasti dotični dan prejete dobrote. Sv. Bernard nas še prav posebno spominja, da ne smemo nikoli pozabiti zahvaliti se Njemu, od kojega nam prihaja vse dobro. To pa najlažje storimo takrat, ko pri izpraševanju vesti zvečer tako rekoč račun delamo z Bogom. Taka zahvala vzbuja v nas tudi živahno kesanje grehov, s kojimi so razžalili Njega, od kojega imamo vse dobro.

Po tem prosi od Boga razsvetljenja, da bi mogel izpoznati vse grehe in slabosti svoje. Taka prošnja je zelo potrebna, ker napačna samoljubnost nam po besedah sv. Gregorija prikriva ali pa vsaj zmanjšuje lastne napake. Prosimo tedaj prav ponižno, da nam Bog v tem oziru razsvetli pamet našo, ker če ne bomo izpoznali napak svojih, se jih tudi ne moremo pokesati.

Tretjič moraš pri vsakdanjem izpraševanju vesti prav marljivo preiskovati vse pregreške in slabosti, katere si po dnevu storil. Napravi, uči nas sveti Avguštin, naredi sodišče v srcu svojem in napravi obtožbo nad tem, kako si živel dotični dan. Pamet tvoja išči grehe tvoje in naj te obtoži pred Bogom. Vest tvoja pa ti pričaj, da si jih v resnici storil. Strah pa in ljubezen do Boga naj jih uniči s kesanjem. Ta sodba te ne bode obsodila, ampak če si je prav uravnal, ti bodo tvoji grehi oproščeni. Mora pa biti po nauku svetega Ivana Zlatousto stroga in natančna in vršiti se ima o mislih, besedah in dejanju celega dne, a najbolje je, če jo opraviš zvečer prej nego ležeš počivat. Pri tem izpraševanju tudi ne smeš pregledati malih grehov, ampak i od njih naredi račun sam s seboj. Posebno pozornost treba da imajo v tem obziru duše, katere se nahajajo vže na potu popolnosti, ker njim je marsikaj vračunjeno že v velik greh, kar je pri drugih ljudeh le mal pregrešek.

Ko si dovršil izpraševanje vesti, obudi srčno kesanje nad pregreški svojimi. Če si, pravi sv. Ivan Zlatoust, prav pretečeni dan storil kako dobro delo, srčno se zahvali Bogu, ker je to dar njegov. Ako si pa našel grehe in slabosti, odpravi

jih s kesanjem in solzami. Ta žalost pa mora biti kolikor mogoče iskrena in združena s pravo ponižnostjo. Obnašati se moraš, kakor neubogljiv sin pred ljubljenim očetom. Poln notranjega osramočenja izdahni: kako naj povzdignem oči svoje k tebi dobremu Očetu, jaz, ki sem ti tako malo vreden sin? Žal mi je, da sem se obnašal, kakor se mi ne spodobi. Oči moje postanejo naj potok solz, obraz naj mi zalije rdečica sramote in duh moj otemni naj v najglobokejšem ponižanju.

Svetniki nam tudi svetujejo, da naj si sami naložimo primerno pokoro, če smo pri izpraševanju vesti našli na sebi kako večjo pregreho. To pa zato, da bi nam Bog odpustil greh in da bi se ga v bodoče lože varovali. Sveti Ivan Zlatoust piše: „Pamet tvoja in misli tvoje sodijo naj tvojo dušo in vest. Vse svoje pregrehe spravi na dan. Pomisli, kaj si storil; in vsaki pregrehi odloči primerno kazen“. Se ve da mora pri odločevanju pokore imeti vsak ozir na svoje telesne in dušne moči. Posvetuj se s svojim dušnim vodnikom in ravnaj se po njegovih napotkih. Če si se pregrešil z jezikom, opravi za kazen in pokoro kako molitev. Če nisi brzdal pogleda svojega, naloži si kak post itd. Ako se pa radi slabosti ne moreš postiti, pritrčaj si vsaj nekaj pri kosilu ali pa pri večerji.

(Dalje prihodnjič.)

Ljubimo Marijo!

(Pridiga v Marijinem Celju dne 12. avgusta 1893.)

(Dalje.)

Nismo tega skusili mi sami, mi, ki smo semkaj prihiteli iz daljnih naših slovenskih pokrajin, iz cele lavantinske škofije; od bistre Savinje, od deroče Drave, od ponosne Save? In sedaj smo tukaj, tu pred Marijinim prestolom v Marijinem Celju.

O, da smo le srečno doapeli na blagrovani kraj, kojega ime je po svetu častno znano, ki je blagoslovljen s čudeži, svet milijonom Marijinih romarjev. Tukaj veljajo besede sv. pisma: „Glej, to je hiša božja, tu so vrata nebeška!“

Sedaj hočemo položiti na oltar Marijinega češčenja svoj čisti dar, otroško, brezmejno ljubezen do matere nebeške.

Ozri se, o Devica prečista, na svoje častilce! Pomisli vendar, da klečijo sedaj pred Teboj vdani in ponižni otroci pred svojo materjo! Je-li mogoče, da ne bi bili milostljivo sprejeti!

Čuj njih molitve, izpolni njihove želje, vsliši njih vroče prošnje! Ne pozabi, o mati, da so ti Tvoji romarji sinovi in hčere onega poštenega, Bogu vselej zvestega naroda, ki se po pravici sme imenovati Tvoj narod, Tvoje izvoljeno ljud-

stvo. Bodi njim toraj milostljiva. Tarejo jih križi in nadloge, da omagujejo v svojem življenju, a nikdar in nikoli ne bodo omagali v čisti ljubezni do Tebe, o Marija! Zaupanje na Tebe vodi nje, kakor vse njihove brate in sestre, po trnjevi poti življenja. Na Tebe opirajo svoje oči, ker dobro vejo, da, če jih tudi vse zapusti, jih vse zaničuje in tepta, Mati nebeška jih ne bode nikdar zapustila, ne v času, ne v večnosti.

Prav je tako, preljubi romarji, da Marijo z vsem ognjem svojega srca častimo. To smo podedovali kot dragocen zaklad od svojih očetov. Marijo častiti je prirojeno slovenskemu srcu. To je njegova že ob sebi umljiva dolžnost, a tudi čast, s katero se sme ponašati pred vsem svetom.

Tako je bilo, tako bo vedno ostalo.

To bomo pa s tem večjim veseljem vselej storili, ako pomislimo, da nas k Marijinemu češčenju z izrecnimi besedami in z jasnim vzgledom opominjata Bog sam in vesoljno krščanstvo. To je resnica, koje nikar ne pozabimo; to je nauk, ki nam mora biti vedno svet.

Mene je doletela visoka čast, da sem vaš vodnik na tej romarski poti, čast, za katero ne vem, kako bi se Bogu in Mariji dovolj zahvalil. Dolžnost mi je, vas spodbuditi in navdušiti za slavo Marijino; v ganljivem govoru moral bi vam kazati njeno lepoto, ki presega pojme naše. Kaj naj toraj storim? Toliko dobro vem, da mi ni treba v vaših srcih še le vneti plamena Marijine ljubezni, vsaj mi je znano, da že mogočno navdaja vaša srca, premili romarji! O Marijinem češčenju vas podučevati, bilo bi odveč, ker to že dobro veste. A ljubezen do Marije globokejšje vkoreniniti, jo za vselej utrditi v duši vaših src ter Marijino češčenje v vas razširiti in okrepiti, to je moja vroča želja.

To bom skušal sedaj v skromnih besedah doseči. V ta namen vam bom razložil in dokazal prej omenjeno resnico. Prepričan sem, da resen opomin iz visoke strani in prelep vzgled od velike, odlične množice silno ganeta človeško srce.

Oziraje se na Marijino češčenje imamo pač vzroka dovolj, svojo nebeško mater z vsem ognjem svojega srca ljubiti in častiti, kajti k temu nas

I. Bog opominja, ki jo je sam že od vekomaj ljubil in častil; a tega nas tudi

II. vesoljno krščanstvo s svojim vzgledom uči, ki je bilo Mariji ves čas čudovito vdano.

O Bog, blagoslovi moje besede! Naj prošnje v dušo mojih vernih poslušalcev ter obrodijo obilen sad v vseh tukaj zbranih romarjih, v vedno večje češčenje Tvoje in naše matere, Marije device!

I.

Neskončna večnost! Kdo bi jo umel? Kdo bi jo le v mislih obsegel? Večnost, o kje je tvoj začetek! Ni še bilo naše zemlje, svitlo solnce še ni sijalo, zvezdice še niso brlele, Bog sam kraljeval je v dobi, ki nima niti začetka, niti meje.

In ni bil nikdo drug ž njim? Nikdo drug? O pač, Marija je bila pri njem v oni davni, davni minulosti. Samo Marija je bila njegova sovrstnica in družica. Ste že slišali to resnico? Čudna se zdi, a vendar je istinita. To nam spričuje Bog sam, sv. Duh, rekoč v imenu Marije: „Pri Gospodu sem bila v začetku njegovih potov, prej, kakor je v začetku kaj vstvaril. Od vekomaj sem bila odločena, v starodavnih časih, pred vstvarjenjem zemlje. Ni še bilo brezen morja in že sem bila spočeta: še niso drveli studenci morja, še niso stale gore v svoji ogromni teži: pred hribovi sem bila jaz rojena“. Takrat toraj je že bila Marija pri Bogu: ne še sicer v telesu, a Bog jo je v taki popolnosti imel v svojih mislih, kakor da bi bila z dušo in telesom stala pred njim. Ako moremo mi, kakor pravimo, svojega prijatelja, ali kogar koli, ki nam je drag v svojih mislih gledati in pozdravljati, kolikor bolj stori to Bog, ki je neskončno popolen v svojih dejanjih.

Gospod je imel neizrečeno veselje nad njeno navzočnostjo, kajti, kakor nam sveto pismo poroča, pravi Marija o sebi tako-le: „Ko je (Bog) nebesa vstvarjal, ko je obnebe v visokosti krepotno razpel, ko je morje z mejami obdajal in vodam dajal postave, da ne bi prestopile svojih obrežij: kada je postavljaj temelj zemlji, takrat sem bila ž njim, ter sem vse vrejevala in imela sem veselje vse dni igraje se poleg njega“. Že pri vstvarjenju tedaj je imel Bog veselje z nebeško devico. Ona je bila prvi povod njegovi ljubezni in njegovega veselja, prva stvar, katero je Bog ljubil in zavoljo katere je i drugo stvarjenje ljubil. Ko se je odločil vstvariti vas, o divne ptice, gozdne pevke, se je veselil, ker je vedel, da boste nekdanj žvrgolele v Marijino čast; ko je sadil vas pisane rožice, duhteče cvetlice, se je radoval, ker je vedel, da bodo z vami nekdanj čednostne device krasile Marijine cerkve, kapelice, podobe ter krasne vence spletaile svoji nebeški materi! Ko je Bog vstvaril tebe, o človek, popotnik v solzni dolini, se je razveselil, ker je vedel, da boš nekdanj svoje roke in svoje srce k Mariji povzdigoval, prepeval o njeni ljubezni, proslavljal njeno čast!

Kako vzvišena misel je to! Marija je od vekomaj posoda božjega dopadajenja in morje božjega veselja.

Oglejmo si nadalje razvoj vidnega vstvarjenja in prvega človeštva. Komaj, da je bil prvi človek vstvarjen ter zasajen, kakor brezmadežna rožica v cvetoči vrt, že je krenil iz peta pravičnosti v pogubonosno zmoto. Pal je, pal v strahoviti propad nesrečne pregrehe. Kaj bo ž njim? Bo-li vekomaj pogubljen, kakor so uporni angelji? Bo-li na veke zavržen? Ne. Bog se ga je vsmilil v svoji neizmerni dobrotljivosti, potolažil je naše propale stariše ter njim obljubil bodoče odrešenje. In s kom jih je potolažil? Z Marijo devico! Proklet je hudobnega zapeljivca človeškega rodu ter mu je proroško zagrozil, da bo Marija orožje, s kojim bo premagan človekov sovražnik, kajti „ona bo strla kači glavo“, ter uničila kraljestvo hudega duha. Te velepomembne naloge Bog ni podelil bistroumnim učenjakom, niti orjaškim junakom, niti svetovnim zmagovalcem, niti ošabnim bogatinom: tudi cesarjem in kraljem ne in naj sega njihovo kraljestvo čez zemljo tako daleč, da solnce v njem nikdar ne zaide. Še angeljem te naloge ni zaupal, Serafini zdeli so se mu preslabi za ta častni posel. Nikdo izmed vseh imenovanih ni bil odločen, da premaga satana in pekel, le Marija je po božjem namenu preslavna premagovalka peklenskih moči.

Koliko čast, koliko ljubezen ji je Bog s tem skazal. Ponudil ji je nalogo, kakoršne ni izročil nikomur, ne na zemlji, ne v nebesih.

A ni mu bilo dovolj, da je Marijo sam častil in povzdigoval. Hotel je, da jo v njegovem imenu poveljujejo tudi drugi. Kako je Bog navdahnil preroke, da so v čudapolnih izrazih o Mariji govorili. Kakor cvetoči majnik razkošno obsiplje z dišečimi rožicami vrt in polje, tako obsipljejo pisatelji starega zakona ono skrivnostno devico, katero le slutijo, a nje dočakati in videti ne morejo. Ganljivo jo pozdravlja Salamon, rekoč: „Kdo je tista, ki vstaja kakor izhajajoča zora, lepa, kakor luna, izvoljena, kakor solnce?“ „Kako lepa si, kako dražestna, predraga, v veselju!“ „Kako si lepa, prijateljica moja, kako si lepa; vsa si krasna in madeža ni na tebi“... „O najlepša med ženami!... O golobček moj, naj doni tvoj glas, kajti glas tvoj je sladak!“

V nepopisno lepih besedah jo slavi kraljevi prerok Izaija, ko poroča čudež vseh čudežev: da bo devica porodila Sinu božjega.

So-li preroki iz lastne skušnje govorili v takih izrazih o Mariji?... Bog jih je navdahnul, da njim je podaril med presladkih besed, s kojimi so prepevali Marijino slavo. Res, koliko čast ji je pač hotel Bog skazati!

(Dalje sledi.)

Novi Lazarus. — Zamorski otroci.

Živel je neki bogatin, ki se je v škrlat oblačil ter vsak dan pojedine napravljaj. Bil je pa tudi neki berač z imenom Lazarus, poln ules in tvorov. Pred vratmi bogatina je ležal. Želel se je nasititi z drobtinami, ki so padale z mize bogatinove, toda nihče mu jih ni dal. Psi so prišli in mulizali njegove rane. Prigodilo se je pa, da je berač vmrl. Angelji so ga ponesli v Abrahamovo naročje. Pa tudi bogatin je vmrl ter bil pokopan na dnu pekla.

„Dajte nam vsaj drobtinice, katere padajo od vaše mize, da vtolažimo svojo lakoto“. Tako nekako prihajajo še vedno klici iz ust zapuščenih zamorskih otročičev, v temi malikovalstva tavajočih nevernikov. A žaliboče da se jim skoraj tako godi kakor Lazarju. Drobtinic nas prosijo, pa še teh jim ne damo. „Slišite vi srečni in z milostmi ter s časnim blagom obdarjeni verniki, ki se radujete v maternem krilu jedino zveličalne svete cerkve. Poglejte revo teh dušnih in telesnih sirot“. Tako nas opominjajo angelji varhi. Pridite na pomoč, da se te duše, ki so bile tudi s predrago sveto Rešnjo krvjo odkupljene, operejo v očiščevalni kopeli svetega krsta. Glejte, ni ga, ki bi se jih vsmilil in še tisti, katerim srce žalosti krvavi, ker morajo gledati bedo teh sirot, niso v stanu tolikega števila otrok rešiti ter nebo z novimi prebivalci napolniti. Primanjkuje jim sredstev“.

Oj predragi bralci, nikar ne prezrite teh vrstic! Delajmo tudi mi za daljne misijone. Darujmo vsak po svojem premoženju za odkupovanje zamorskih otrok in za spreobrnjenje nevernikov. Podpirajmo misijonarje, katerim tolikokrat primanjkuje najbolj potrebnih stvari v njihovih kapelicah in stanovanjih. (Vredništvo „Zg. Danice“ hode gotovo rado sprejelo darove, kakoršni koli so.) Rekli bode, mar nimamo že doma dosti revežev? Res je, toda teh se še prej kdo usmili, ker jih imamo vedno pred seboj, med tem ko so oni v daljnih deželah sami sebi prepuščeni. Kako pa hočemo podpirati misijone? Poslušajte, kaj piše letno poročilo kapucinov severno-tirolske provincije, ki ima svoj misijon v Bettiah in Nepal (v Prednji Indiji):

„Prvi pripomoček za misijon je pogosta, po-božna in stanovitna molitev. To zamore vsak izmed bralcev storiti in torej nihče ne more reči: sem ubog. Mar li naš ljubi Zveličar ne pravi: „Prositi, in boste prejeli“. In misijonarji so pač potrebni pomoči od zgoraj. Kajti naj se še tako močno trudijo pri svojem težavnem opravilu, je vendar vse njihovo prizadevanje zastonj, ako ni blagoslova iz nebes. Misijonarje se torej najboljše podpira, ako prosimo Očeta luči, naj uboge v temi nevere tavajoče nevernike razsvetli ter jim dodeli milost svete vere da bodo tudi spoznali Njega in Njegovega edinorojenega Sina, Jezusa Kristusa.

Nadalje je potrebno tudi gmotne podpore misijonarjem. V tem jim lahko na kaj različne načine pomagamo.

1) Ako jim podelimo denarno miloščino. Vsak si lahko misli, koliko morajo izdati za hrano sebi in ubožnim otrokom, katere izrežajo in podučujejo. Podpira jih večji del njihova provincija, iz katere so bili poslani. Ona sama pa je pri tem odvisna zopet od svojih dobrotnikov. S povzdignjenimi rokami torej prosimo tiste, ki so premožni ali ki vsaj nekaj odveč imajo kakor je potreba za življenje, usmilit se teh

revežev in položite Gospodu na oltar vsak po svoji moči za uboge misijonarje v Prednji Indiji. Nikar ne mislite, da če so misijonarji iz ubozege reda kapucinov, da torej proti svojim pravilom ravnaajo, ker denar sprejemajo. Saj imajo od papeža dovoljenje z denarjem občeavati.

2) Misijone lahko podpiramo z različnimi cerkvenimi oblačili in opravami, kakor n. pr. s ciboriji, kelibi, svetilniki, s podobami svetnikov in z drugimi cerkvenimi slikarijami. Tudi stare se sprejemajo. Kdor želi novih rečij misijonarjem poslati, se lahko obrne na misijonskega tajnika o. Stanislava Gstir mašnika kapucinskega reda in farnega pridigarja v Bozenu (na Tirolskem). Stare stvari sprejemajo vsi kapucinski samostani tirolske provincije. Zraven naj se pove, da je: „Za misijonske postaje tirolskih kapucinov v Prednji Indiji.“

3) Ravno tako misijonarjem prav pride vsakovrstno hišno orodje, platno, sukno posebno če je bolj tanko in bele barve, kajti tam morajo kapucini in križarske sestre imeti redovno obleko bele barve zaradi velike vročine. Več o tem se zve pri tajniku misijonov v Bozenu. Kdor imenovanih rečij nima naj nabira:

4) Poštne znamke in sicer take, ki so bile že rabljene, ali pa stare, ki sedaj nimajo več vrednosti. Kolikor starejše so, tem boljše so.

a) Znamke, prilepljene na zavitke izrežite, a pazite, da ne poškodujete zobčkov ob straneh. Morajo biti cele.

b) Zavitke pisem (kuverte), navkrižne zavitke, v katerih se pošiljajo tiskovine, poštne nakaznice, dopisnice itd., kjer znamke niso prilepljene ampak utisnjene, je najboljši cele pustiti.

c) Kdor je že dosti znamk nabral, jih naj pošlje na sledeči naslov: P. Johann Paul Spinell, Ord. Cap. in Dornbirn (Vorarlberg). Sicer jih uredništvo „Danice“ tudi gotovo rado sprejema.

Kdor ima priložnost, naj spravlja štanjoli t. j. kositarni papir. Mnogo stvari n. pr. klobase, čokolada, paprika i. dr. se dobe zavite v štanjoli papirju. To je tenka, na obeh straneh srebrno lesketeča tvarina, ki se prav lahko strga in skupaj zvije. Otroci se večkrat z njo igrajo. Če je debelejši vrste se rabi za povoj steklenih zatičev. Tak štanjoli (debel in droben) se lahko pošlje za misijonske namene pod slovom: P. Ferdinand Skala, mašnik kapucinskega reda v Dornbirn (Vorarlberg). Jednako radi vzamejo stara jeklena peresa in se naj napravi naslov za zbirke peres: P. Sebastian Andratsch iz kapucinskega reda v Feldkirchu (Vorarlberg).

Prašalo se je že večkrat, če je mogoče, da bi se ime kacega dobrotnika, ki je mnogo daroval za misijone dalo pri krstu odkupljenih sirot. Da! To je gotovo. Še več! Častiti pater prefekt misijonov v Bettiah je pripravljen takim dobrotnikom tudi fotografijo poslati dotičnih otrok, kateri so bili z njihovim denarjem odkupljeni. Dobrotniki imajo mnogo koristij. Vdeleže se vseh dobrih del in molitev misijonarjev in spreobrnjenih nevernikov. Vsako nedeljo in praznik se opravlja na vseh misijonskih postajah pokrajine Bettiah in Nepal sv. maša za žive in mrtve dobrotnike. Razun teka so naš sveti oče Leon XIII. vsem dobrotnikom podelili svoj očetovski blagoslov“.

Toliko iz misijonskih poročil. — Dragi bralci nikar ne prezrite teh vrstic! Glejte, Gospod vam je

dal pet, dva talenta. prinesite mu torej družih pet, oziroma dva nazaj. Nekateri je obdaril z večjim bogastvom, druge z manjšim. Kako boste enkrat odgovor dajali? Ali ste ga prav porabili? Ali ga pač obračate v čast božjo in vaše zveličanje? Glejte kako lepa priložnost se vam ponuja si v nebesih zakladov pridobiti. „Qui parce seminat, et parce metet: Kdor malo seje, bode tudi malo žet“. Delajte dokler je dan, kajti ko napoči noč, ne boste več mogli. Ko bo smrt že pred durmi, ne boste mogli več misliti, kje in kako bi si dobrih del nabrali; gledali boste, če ste pripravljeni za odhod. — Vslušite torej glas misijonarjev in ubozih nevernikov. Bog in Marija naj ganeeta vaša usmiljena in dobrotljiva srca. — Amen.

D. G.

O izpraševanju vesti.

(Dalje)

V oni vojski, ki jo je peljal sirski kralj proti Izraelcem, (2 Kron. 18 20) je zapovedal Sirec vsem poveljnikom svoje vojne, naj ne merijo na nikogar drugega, kakor jedino le na kralja. Po njegovem mnenju je cela vojna premagana, ako je premagan kralj. Tako je tudi bilo. Bitka je bila dobljena, kakor hitro je zadel s puščico kralja Ababa neki prostak. Naredimo tako tudi mi. Premagaj glavno napako, drugo pojde samo od sebe. Velikanu Golijatu odsekaj glavo in vsi Filistejci bodo zbežali in se razkropili. To je najboljšo pravilo. Iz tega lahko posname vsakdo, o čem naj si izprašuje vest.

Dobro je, da se posvetuješ s spovednikom za stran tega; a treba je natanko razodeti vsa svoja nagnjenja in strasti, prav ničesar ne prikrivaj, dasi se ti zdi morebiti malenkostno. Povej tudi, o čem si si že izpraševal vest, in s kakim uspehom. Ako spovednik natanko spozna potrebe spovedenceve, ako so mu jasne tudi okoliščine, le takrat mu lahko z gotovostjo določi, o čem naj si izprašuje vest pri posebnem izpraševanju. Dosti je na tem ležeče, da se lotimo na pravem konci. Zdravnik je že precej pridobil, ako je spoznal korenino bolezni. Zadel bo prava zdravila, ki bodo pomagala. Tudi mi smo dosti dosegli, ako smo spoznali korenino svojih bolezni kakor tudi slabosti.

Še le sedaj moremo lotiti se zdravljenja in izpraševanje vesti vzeti si za zdravilo. Glavni vzrok, zakaj jih tako mnogo nima od izpraševanja vesti nikakega dobička, je, ker se ga ne poslužujejo zoper to, zoper kar je potrebno. Ako porežeš drevesu korenine, ako populiš plevelu korenine, bo kmalu tudi ostalo uvelo in usahnilo; loti pa se vej in pusti mu korenine — prav kmalu bo zopet pognal in se obrastel.

Ko si izbiramo predmet za posebno izpraševanje vesti, pazimo zlasti na dvojno. 1.) Kdor ima nad seboj zunanje napake, ki so bližnjemu v pohujšanje ali vsaj neizpodbitljive, naj pazi, da najprvo te odpravi s pomočjo izpraševanja vesti, dasi ima morebiti še druge večje napake, ki so pa notranje. K zunanjim napakam štejemo grehe, ki jih storimo z govorjenjem ako preveč govorimo, v vihravosti ali jezi; ako govorimo kaj takega, kar bližnjega žali, ako o kom pripovedujemo kaj slabega, ga ponižujemo i. dr. Naša pamet, pa tudi krščanska ljubezen do bližnjega zahteva, da se iznebimo najprej onih napak, ki so

bližnjemu lahko v pohujšanje ali podtikljaj; zahteva, da si prizadevamo tako živeti, da ne bo imel nikdo prilike nad nami pritoževati se. Sv. evangelij nam pripoveduje o stariših sv. Janeza Krstnika: „Bila sta pa oba pravična pred Bogom, ker sta živela po vseh zapovedih in postavah Gospodovih, nesvarljivo“. (Luka 1, 6.). To je velika hvala za služabnika božjega in spada mej one lastnosti, za katere si prizadevamo z vso skrbjo. Ni dovolj, da smo pred Bogom pravični, tudi ljudje naj ne najdejo nad nami nič graje vrednega. Bodimo „nesvarljivi“, ako nismo, odpravimo vzrok z izpraševanjem vesti.

Vendar ne smemo 2.) muditi se celo življenje pri posebnem izpraševanju vesti o unanjih grehih. Te lažje spoznamo in jim bomo lažje kos, kakor notranjim. Sv. Avguštin pravi: Zapovem roki, in roka uboga; zapovem nogi, in noga uboga. Zapovem strastem, a strast ne uboga. Očividno je torej roka in noga bolj podložna, bolj ubogljiva kakor strast. Zato glejmo, da bomo z zunanjimi napakami prej ko prej gotovi, da nam preostane časa za kaj važnejšega, ko pridobitev kake čednosti in višje popolnosti. Sem spada prava, globoka ponižnost, po kateri nima človek le sebe za malovrednega, ampak ga celo veseli, ako ga drugi malo cenijo, ali ga zaničujejo. Dalje, ono popolno soglasje z božjo voljo, ko delamo vse le za voljo Boga, dokler ne dospemo tako daleč da moremo reči z onim svetnikom, o katerem pripoveduje sv. Janez Klimak: Nikdar nisem mislil, da služim ljudem, ampak da služim Bogu. Če prav je namen posebnega izpraševanja vesti, da se iznebimo napak in nepopolnosti in dasi celo svoje življenje ne bomo brez napak in brez odpustljivih grehov, vendar ne kaže vsega življenja s tem potratiti. Dobro obrnemo čas, ko pleveno v vrtu; toda ni še vse storjeno, ako odstranimo slabo in škodljivo iz zemlje. To delamo le zato, da imamo koristne rastline kam usaditi. Tako je tudi dobro porabljen oni čas, ko trebimo iz naše duše napake in slaba nagnjenja; ali s tem nameravamo nasaditi ljubkih in prijetno dišečih cvetic čednosti. „Postavim te danes, da ruješ in podiraš, razdevaš in razmetuješ, zidaš in sadiš“. (Jeremija, 1, 10.). Res je treba najprvo podirati in ruvati, ali potem moramo pa tudi zidati in saditi.

Razgled po svetu.

Celovec. S križnega hodnika nekdanjega samostana v Milštatu izvažajo sedaj dosti zemlje, da zidovje s cementom utrdijo. Tu so prebivali blizu 400 let benediktinci, 130 let vitežki red in nazadnje jezuiti, dokler niso odpravili njihovega reda. Ker so v tem hodniku pokopavali menihe, našli so seveda dosti človeških kosti in jih z zemljo vred mirno vozili v jezero. H krati so raztrosili vest, da so dobili otroške kosti. Celó otrokom so to dopovedali in vzbujali s tem ljudi. Nekateri protestantski listi so prinesli takoj članek z napisom: „Otroške kosti in jezuitski samostan“. Našli so tudi 2 celi okostnici in raztrosili, da so to ženske kosti. Ko župnik o tem zve, zapove naj kosti zbero in neso na pokopališče. Tudi je dal jedno črepinjo meriti in veščakom preiskati. Bila je moška. Druga okostnica je takoj pri izkopavanju razpadla. O otroških kosteh ni niti sledu. Značilno je tudi to, da je bil tu svinjski hlev, odkar so prognali redovnike.

Koroško. Družba vednega češčenja presv. R. Telesa je imela, v minulem družbenem letu 54 podružnic ki večinoma dobro delujejo. Po združenih močeh je bilo družbenemu odboru možno ugodno rešiti vse prošnje. 20 cerkva se je obdarovalo brezplačno, 7 proti zmerni odškodnini. Razdelili so več altarnih prtov, blazin, alb, roketov, korporalijev in druge prtenine, več namernih velijev, oblačil za cerkvenike in strežnike, 18 mašnih plaščev, z vsem potrebnim in 5 pluvijalijev. Leta 1897 so vplačali udje in dobrotniki 1129 gld. 66 kr. Odškodnine za napravljena oblačila je prejela družba 1638 gld. Dohodkov je torej 2767 gld 66 kr. Stroškov je bilo 2435 gld 67 kr. Ostalo je 331 gld. 99 kr. Ta prebitek je ravno prav prišel za letošnje razstavo cerkvenih oblačil. — Družba sv. Bonifacija za krško škofijo, ustanovljena od mil. g. knezoškofa z namenom: revnim cerkvam, v krajih kjer stanujejo zraven protestantov, pomagati pri zidanji, popravljanji in drugih zadevah, raste od leta do leta, kakor kaže letno poročilo. Dohodkov je bilo 1498 gld. 96 kr. stroškov 377 gld. Premoženja ima družba 2042 gld. 23 kr., a udov 1166 — Na sv. Višarijah je bilo za časa letošnjega romanja 18 600 obhajancev, nekoliko manj kakor lani.

Solnograd. Marija Terezija grofinja Ledochowska je sprožila misel, naj se postavi umrli cesarici živ spomenik. Odkupili naj bi namreč dosti zamorskih deklic in jih krstili na ime „Elizabeta“. Tak spomenik se postavi z malo denarjem, a bo rajnici več koristil, kakor oni iz kamna ali vse one prekrasne cvetice, katere so bile darovane na njeno rakev, a so že porumenele, ne da bi cesarica radi tega le za jedno sekundo prej prišla k svojemu Bogu.

Avstrija. Nekateri listi so objavili maloverjetno vest, da je neki Hegedis nameraval napasti našega vladarja, ko se je peljal v dvorno palačo. Hegedis je prijel namreč po poročilu dveh listov, konje za uzdo ter jih ustavil. Kajpada ga je policija takoj prišla in odvedla na komisariat. Cesar se je odpeljal popolno miren v dvorno palačo. Drugi listi slikajo ta dogodek zopet malo drugače ter posebno naglašajo, da je Hegedis nekoliko ob pamet in da je storil to nevede. Ne vemo sicer, koliko je resnice na tem dogodku, a to vemo, da proglase vsakega mažarskega zločinca umobolnim. Kar koli je kazni vrednega, stori Mažar vse v blaznosti, le hudobije ni na njem nikdar, ako hočemo verjeti mažarskim listom.

V Parizu jako počasi napredujejo mirovna pogajanja med Španijo in Ameriko. Razprave mirovne komisije se vrše tajno, tako da niti španski niti ameriški uradni listi ne vedo prav nič gotovega o dosejanju uspehu.

Stavbinski in drugih strok delavci so uprizorili veliko stavko. Nad 45.000 delavcev raznih strok je popustilo delo. Najbolj v nevarnosti so bili tudi sedaj oni delavci, ki se iz kakoršnega koli vzroka niso marali pridružiti stavkujočim delavcem. Policija ni mogla proti njim nič opraviti, vlada je morala pozvati vojaštvo na pomoč. Pa tudi to se je izkazalo nezadostno in vsled tega je uprava poklicala izvenpariške čete. Stavka je sicer končana a ne na korist delavcem. Kar je posebno značilno, je to, da niti vlada ni hotela posredovati mej delavci in delodajalci. Glede delavcev na razstavišču je trgovinski minister narav-

nost izjavil, da mu je pač vse jedno, kedaj se stavka konča, ker so dela že toliko uspela, da se ne boji nepravil. Odposlanstvu železniških uslužbencev pa je odgovoril minister za javna dela, da on nima pravice službeno posredovati pri raznih železniških družbah. Tako je odrekla francoska vlada naravnost vsako pomoč.

Nekateri trdijo, da so voditelji stavke inozemski hujskači, ki bi radi videli, da bi bila vsled tega onemogočena za leto 1900 napovedana svetovna razstava in da so ti podpirali delavce s potrebnim denarjem. Vsekako so igrali tudi pri tej stavki glavno ulogo židovski oderuški goljufi. Gotovo pa je, da je velika večina delavcev pustila delo radi preslabih plač in menila, da si s tem izboljša neznosno stanje. Toda, kakor skoraj v vseh takih slučajih, so bili tudi sedaj osleparjeni le delavci.

Na Kitajskem se vse meša. Skrivne družbe rujejo po deželi in neprestano prihajajo vesti o preganjanju in umoru kristjanov. Žrtva takih tajnih družb je bil nedavno francoski misijonar Bertholet z dvema tovarišema. Zločinska četa jih je napadla in divje umorila.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec vinotok (oktober) 1898

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Sprava za očitno pohujšanje.

b) Posebni nameni:

21.) **Sv. Uršula.** Visoko čislanje deviskega stanu. Uršulinke. Blagoslov za dekliške šole in zavode

22.) **Sv. Marija Salomska.** Ohranjenje in pomnoženje neustrašenih božjih služabnic. Družba sv. Petra Klaverja Na duhu bolni.

23.) **Praznik najsv. Odrešenika.** Redemptoristi. Kat. gibanje na Dunaju. Katoliški časniki in njih vredniki.

24.) **Sv. Rafael.** Rafaelovo društvo. Mladina med pohujšljivim svetom. Krščanske mladeniške zveze

25.) **Bl. Marjeta Marija Alakok.** Razglašenje bl. Marije Alakok med svetnice. Dežele, kjer pobožnost do najsv. Srca še ni našla dostojnega češčenja.

26.) **Sv. Bernvard** Duhovni in obhajanci. Versko-nravno pokvarjeni delavci, ki so se od drugod priselili.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca. sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše detele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Bolna oseba se priporoča, da bi na priprošnje presvete družine, sv. Antona, sv. Filomene in 40 sv. mučencev ozdra-

vila težke in britkostne bolezni ter ako ozdravi, obljubi s polnim imenom zahvalo naznaniti. M. Š — Neko dekle se priporoča v molitev k presv. Jezusovemu in Marijinemu srcu, sv. Antonu, in sv. Poloni, da bi zadobila zdravje, ker že več let boleha. Vslušanje bo v zahvalo razglasila v »Danici.« M. K.

Zahvala:

V zahvalo za vslišano prošnjo naznanjam, da je po priprošnji presv. Jezusovega in Marijinega, sv. Antona in sv. Valentina moj sinček ozdravel.

Listek za raznoterosti.

Nadškof dr. Missia — kardinal. V Rimu izhaja joči list „Tribuna“ poroča: Mej papeževim državnim tajništvom in avstrijskim poslanikom se vrše pogajanja glede imenovanja jednega avstrijskega kardinala. Za to je najbrže določen goriški nadškof Jakob Missia. — Koliko je resnice na tem nam še ni znano, a toliko je gotovo, da vrednejšega kardinalske časti rimska stolica ne bo dobila.

Umrli je monsignor Andrej Marušič, vpok. profesor veroznanstva in častni kanonik v Gorici. 17. t. m. nagloma, ko je obiskal neko družino. Naj v miru počiva.

God pokojne cesarice Elizabete, 19. novembra morajo praznovati vsled posebne odredbe naučnega ministerstva tudi nadalje učenci vseh šol s posebno cerkveno slovesnostjo. Ta dan ne bo pouka na vseh učnih zavodih, vendar morajo izostati običajne šolske slavnosti.

Prevzvišeni knez in nadškof goriški dr. Jakob Missia je obiskaval od 9. do 16. oktobra duhovnije po gorenji vipavski dolini. Duhovstvo in prebivalstvo ga sprejema z velikim spoštovanjem. Njegov nastop in apostolsko delovanje ga je storilo jako priljubljeno. Pridobil si je ljubezen in srca vseh.

Na kranjski gimnaziji bo blagoslovil 24. t. m. presvetli knez in škof ondoto kapelo.

Prošnja. Podpisani župnijski urad se kar najlepše obrača do blagih bralcev in bralk „Zgodnje Danice“ in jih prav pristrčno prosi, da bi blagovoljno pripomogli k zidanju nove farne cerkve s tem da vzamejo in med znanci razpečajo nekaj srečk, ki so na ta namen izdane. Jedna srečka velja 50 kr. Blagohotnim kupcem srečk je namenjenih 400 dobitkov v vrednosti 10 000 kron. — Prav pristrčno prosi torej podpisani župnijski urad: usmilite se tega svetega podjetja pa naročite po pismu ali dopisnici nekaj srečk. — Župnijski urad sv. Magdalene v Mariboru.

Zarcto so razkrili v Parizu, katero so snovali jezuiti, tako so poročali liberalni časopisi. Ves ta krik je prav debela laž, katero so si izmislili, kakor po navadi, židje.

Kaznovan roparski napad. Na progi Ostende Kolin zasliši strojevodja na brzovlaku znamenje z zvoncem sile. Takoj hite gledat v dotični oddelek. Tam najdejo neko gospo, ki se je tresla po vsem životu in bila smrtnobleda. Povedala je, da je imela poleg sebe na klopi kovčeg, v katerem je bilo mnogo dragocenosti. Ko je malo zadremala, je skočil nasproti sedeči gospod po konci, zgrabil kovčeg, ga vrgel skozi okno, odprl vrata, a njo udaril s pestjo po obrazu ter ven

skočil. Ko se je zopet zavedela, je potegnila za zvonec. Šli so preiskavat progo. Kakih 1200 metrov zadaj so našli ob progi človeka, ležečega v krvi z razbito črepinjo. Poleg njega je ležal kovčeg. Ko je skočil iz vlaka, je priletel najbrže ob kol in se ubil.

Maščevanje. Na Sedmograškem je prodala hranilnica nekemu kmetu na dražbi hišo in posestvo. Kmet je prosil odvetnike, naj ga puste vsaj do spomladi še v hiši. Odvetnik ga ni poslušal. Tedaj je zgrabil kmet revolver in ustrelil na odvetnika, rekoč: „Pogini z menoj, pes!“ Krogla je zadela odvetnika samo v stegno. Ko je poskušal vstati, tedaj je streljal nanj drugič in ga zadel v srce, da je bil takoj mrtev. Nato je ustrelil še sam sebe. Eksekutorja je zadela kap samega strahu in groze, in je onemel. Tudi ženc odvetnikovo je zadela kap o tem groznem poročilu. Kmet je že dalj časa pijančeval, in ljudje sodijo, da sta mu pijača in skrb zmešala pamet.

Sestra usmiljenka. Magna Knoflach, ki streže že nad 50 let bolnikom z neutrudljivo požrtvovalnostjo, je dobila zlat križec za zasluge.

Grozen prizor v menažeriji. Na Ruskem je te dni pograbil tiger koncem predstave krotitelja Leona Holberga, in ga vrgel ob tla. Tudi druge zveri so se vrgle nanj in ga razmesarile v malo trenutkih. Mej gledalci je nastal grozen strah. Osem oseb so pomečkali in mnogo težko ranili.

Molimo sv. rožni venec. Oče Nieremberg pripoveduje, da je živela v Aragoniji devica, po imenu Aleksandrin, katero sta strastno ljubila dva mladeniča, ker je bila lepa in plemenitega rodu. Nekega dne sta se pozvala radi nje na dvoboj in sta drug drugega usmrtila. Njuni stariši so se podali razjarjeni k Aleksandrini in umorili ubogo dekle, ker je bila slučajno povod taki nesreči. Njeno glavo pa so vrgli v vodnjak. Nekaj dni pozneje pride v ta kraj sv. Dominik. Bog ga je navdahnil naj gre k onemu vodnjaku in zakliče: „Pridi ven Aleksandrina“. — Glej čudo, takoj priplava njena glava na površje, se ustavi na kraju vodnjaka in prosi sv. Dominika, naj jo spove. Svetnik jo res izpove in nato obhaja v pričo neštete množice, ki se je zbrala, da vidi toliki čudež. Nato ji zapove svetnik, naj razloži, zakaj jo je doletela tolika milost! Aleksandrina pove, da je bila v stanu smrtnega greha, ko so ji glavo odsekali; a Marija ji je ohranila življenje, ker je njej v čast molila vsak dan sv. rožni venec. Še dva dni je ostala glava živa vrhu vode. Trumoma so hodili ljudje gledat dokler se ni slednjič ločila duša in šla v vice. Čez 14 dni se umrla zopet prikaže sv. Dominiku lepa in svetla kakor zvezda in mu pravi: „Največja tolažba dušam v vicah je sv. rožni venec, ki ga dobri ljudje zanje molijo. Kakor hitro uboge duše v nebеса pridejo, takoj molijo za one, ki so prej darovali jim svojo molitev.“ Nato je videl sv. Dominik, kako je šla duša z veliko častjo v nebеса.

Dobrotni darovi.

Za sv. Detinstvo: Vč. g. kanonik J. Rozman, 10 gld. — Fr. Mole, 2 gld. — Č. g. Ferdinand Erker, kapelan v Šent Vidu nad Ljubljano, 12 gld. — Ana Merzlikar, 23 gld. 2 kr. — Č. g. B. Bartol, vpok. župnik na Spodnjem Berniku, 4 gld. — Neimenovanec 50 kr. — Č. g. Ivan Abram, kapelan v Košani, 3 gld.